

Hopen en Loven *)

Gezongen: Ps. 56: 5 en 6,
Psalm 119: 33,
Psalm 138 : 1, 2, 3 en 4,
Psalm 103 : 1, 2 en 3,
Psalm 42 : 5 en 7.

Gelezen: Psalm 42,
1 Petr. 1:1—13.

Tekst: *Hoop op God. want Ik za Hem loven* (Ps. 42 : 12b.)

Geliefde gemeente,

Geloof, hoop en liefde

In de gemeente wordt 't meest gesproken over het geloof, minder over de liefde, het minst over de hoop. Hoe waar het ook is, dat het geloof de moeder is van de hoop en van de liefde, wij zullen de dochters (hoop en liefde) niet verachten om de moeder (het geloof) alleen te eren. Nauwer dan een moeder aan haar dochter, is het geloof aan de hoop en de liefde verbonden. Niet te scheiden, wel te onderscheiden zijn deze drie: het geloof, de hoop en de liefde, Daarbij vergeten wij niet, dat het geloof eenmaal in aanschouwen overgaat, dat de hoop eenmaal in het volle bezit van het gehoopte zal komen, maar dat de liefde blijft. (1 Cor. 13).

Heimwee naar God

Vanmorgen willen wij met elkander spreken over hopen en loven uit Psalm 42. Wat is deze psalm vol van heimwee! Heimwee is meer dan verlangen. Er kan verlangen zijn naar iets, zonder dat wij het verlangde kennen. Dit is bij heimwee uitgesloten. Heimwee hebben wij alleen naar wat wij kennen... b.v. naar huis. Of naar iemand, die wij kennen en niet kunnen missen. Zo heeft de dichter van Psalm 42 heimwee naar God. Hij kent deze God, maar moet Zijn tegenwoordigheid missen. Ver van de tempel en de offerdienst zwerft hij rond. Naar de orde van het Oude Verbond openbaart de Heere Zich in Zijn tempel. Maar daar kan de dichter juist niet komen. Waarom niet? Dat weten wij niet. Hij is ergens in het Noord-Oosten van Palestina, in de buurt van de Hermon.

Ontberen leert waarderen! Dat was toen zo, en zo is het nog. Wanneer wij korter of langer tijd verhinderd zijn met de gemeente Gods te vergaderen, kunnen wij missen, wat wij vroeger soms al te gemakkelijk gebruikten. Daarbij vergeten wij niet, dat de gemeenschap met God niet meer aan een bepaalde plaats gebonden is sinds Jezus inging in het hemels heiligdom, maar de gemeenschap met God kan niet buiten de gemeenschap met Zijn volk. Dit heimwee van de dichter wordt ons in een ontroerend beeld vertolkt. Gelijk een hert (of een hinde) schreeuwt naar de waterstromen, also dorst mijn ziel tot U, o God! Zie de hinde (aan de jacht ontkomen?) staan boven een kloof. Daaronder, in de diepte stroomt en bruist het levend water. Dit dier brandt van dorst. Zo is het met de psalmist. Zijn ziel, dat is hijzelf, brandt van verlangen, overgaand in heimwee, naar God! Dit is zijn eerste nood. Zijn tweede nood is de hoon van zijn vijanden.

*) Eerste prediking — na de ziekte — gehouden op 16 mei in de Nieuwe Kerk te Huizen.

Hij is er door omringd. Steeds roepen zij hem toe: Waar is nu uw God?

Deze vraag is een doodsteek in zijn beenderen. Zijn hart schokt! De woorden, die hij uitspreekt, zijn als lage rotsen, die even boven de oppervlakte van het water uitsteken, en omgeven zijn door lange stilten. Zijn hart is één en al beweging, waaraan zijn stem zo nu en dan bij tussenpozen uiting geeft. Deze psalmist is geen woordenkraam, maar iemand, die zwijgt vanwege de diepe ontroering, welke door zijn hart gaat. Dit is beter dan zonder ontroering al maar te spreken! Hij spreekt zichzelf toe: O mijn ziel! Hij is dus met zichzelf in gesprek. Het gesprek is vandaag in de mode. In gesprek met... Zijt ge wel eens met uzelf in gesprek en dat voor Gods aangezicht?

In dit gesprek bemoedigt de psalmist zichzelf. Telkens is het refrein: Hoop op God, want ik zal Hem nog loven! Dit refrein loopt door tot in Psalm 43. Uit deze herhaling blijkt, dat hij telkens van de uitzichten van de levende hoop beroofd wordt en dat nieuwe diepten zich ontsluiten. Want zijn nood gaat zo hoog, dat de ene afgrond roept tot de andere afgrond bij het gedruis van de watergoten. Maar... in dit alles blijft het vertrouwen op de God van zijn leven. Ja, de goedertierenheid Gods begeeft hem niet overdag en het lied ontbreekt niet in de nacht. Daaruit blijkt, gemeente, dat het geloof niet alleen een zelfstandig naamwoord, maar vooral een werkwoord is. Het geloof is niet een brandkast, waarin alles safe bewaard wordt, maar een beweging van het hart naar God toe. Het is de rust te midden van de onrust. Vandaar, dat de hoop op de levende God deelt in de rust en de onrust.

Deze Psalm is in Christus vervuld

Willen wij echter het rechte verband van geloof en hoop ontdekken, dan moeten wij bedenken, dat ook deze psalm vervuld is in Christus. Christus is de geest der profetie en de inhoud van de psalmbundel. De psalmen zijn geijkt, gewaarmerkt door Christus Zelf. Wanneer wij de psalmisten horen klagen en loven, horen wij Christus klagen en loven. Wanneer ge Christus uit het Oude Testament en uit de psalmbundel wegneemt, dan houdt u een zielloos geval van algemene godsdienstigheid over. Want Hij heet: de overste Leidsman en Voleinder des geloofs en de hoop op de heerlijkheid Gods, de hoop op de uit eindelijke verlossing. Hij heeft geloofd in God en gehoopt op God in de meest barre omstandigheden van het leven. Hij heeft de meest hopeloze plaatsen in ons zonde-bestaan opgezocht door Zelf zonde voor ons te worden. Hij heeft Zelf onze zonden op Zich genomen en in Zijn lichaam op het hout gedragen. Zo heeft Hij de schuld der zonde, de straf op de zonde en de gevolgen van de zonde gedragen. Hij stond op plaatsen, waar geen enkel uitzicht meer over was. Hij heeft het lied van het heimwee naar God, de God van Zijn leven op aarde gezongen. Hij is van kribbe tot kruis omringd geweest met vijanden, die Hem met een doodsteek in Zijn beenderen hoonden en vraagden: Waar is nu Uw God? Hij is ingegaan in de godverlatenheid van ons bestaan en is gebleven in het geloof, in de hoop en in de liefde. Daarom is Hij de overste Leidsman en Voleinder des geloofs, der hoop en der liefde. Deze drie, vast verbonden, volkomen en geheeld. Daarom is Hij de hoop (of: op de) heerlijkheid Gods. Wanneer Hij staat in de krochten der hel, openen zich de hemelpoorten. Hij raakt de meest hopeloze plaatsen aan met Zijn toverstaf van Zijn hoop en opent uitzichten in cirkels, die gesloten zijn door de dood en het oordeel. Zijn geloof, hoop en liefde zijn niet beschaamd, want Hij is opgestaan uit de doden. Hij heeft de doortocht gebaad.

Vanuit Christus wordt de tekst verklaard.

Christus is de hoop op de heerlijkheid Gods. Ziet ge dit licht vallen op deze tekst: Hoop op God? Van deze Christus heeft de psalmist in de schaduwen geleefd. Wanneer Abraham

reeds Zijn dag aanschouwde, hoeveel te meer deze psalmist! Want Christus is een eeuwige Christus. Aan de gelovigen van het Oude Verbond gaf de Heere reeds een voorschot op wat Christus later verdienen zou. Daarom was Christus de grond van het leven van de psalmist. Dat is nog zo. Om Christus als de grond van ons leven te winnen, moeten wij alles verliezen, Zo waar er een moeten is in het werk van Christus tot in de ze zo waar is er — op grote afstand van Hem vanwege Zijn enig en onherhaalbaar lijden — voor ons de noodzaak van onze grond afgeworpen te worden en in Christus ingelijfd te worden. Daarvoor is de ontdekking aan alle valse gronden en ongegronde hoop nodig. Dan is en blijft het binnen onze werkelijkheid onmogelijk en hopeloos om voor God te bestaan.

Is dit tot u doorgedrongen? Zonder God en zonder Christus betekent zonder hoop in deze wereld. Er zijn tijden en plaatsen, zeker in de toeleiding tot Christus, waarin alle hoop ons ontvalt en er niemand zorgt voor onze ziel. De prediking, dat Christus staat in onze plaats, dat Hij stond en bleef staan, waar niemand overeind blijft, is diep insnijdend en ontdekkend. Daarom nogmaals de vraag op de man af: Is Christus uw enige grond des geloofs en uw enige hoop geworden? Hij laat zich ontdekken in de prediking door de Heilige Geest.

De levende en ijdele hoop

't Gaat om de levende hoop, dat is de hoop, die rust op de levende Christus. Tegenover deze levende hoop staat de ijdele hoop, dat is de hoop, die geen grond en inhoud heeft. De ijdele hoop is besloten binnen de kring van deze tegenwoordige voorbijgaande wereld en verdwijnt met hem. Deze ontvalt ons wanneer wij naakt voor God worden gesteld. En dat gebeurt vroeg of laat. Zijt ge gelukkig getrouwd? Hebt ge gezonde kinderen? Ontvangt ge elk jaar loonsverhoging? Ben je nog jong en sterk? Heb je idealen? Dat is prachtig. Vroegoude jonge mensen, al of niet gewapend met een baard, zijn er reeds genoeg. Geniet ge van de natuur en van de schatten van de cultuur? Dringt ge door in de geheimen van de aarde en de kosmos? Hebt ge u een breder inzicht eigen gemaakt in de verbanden van het leven? IJvert ge voor veel algemeen, christelijke belangen?

Meer niet?

Alvorens de navolging van Christus gaat werken, stelt God de verzoening aan de orde. Petrus zegt dat de voetstappen van Christus ontdekt worden in Zijn lijden. Aangezien Christus voor u geleden heeft, ons een voorbeeld nalatende, opdat wij in Zijn voetstappen zouden wandelen, kom, zeg eens: Is Hij de Enige voor u? Is Christus in Zijn bloed en woorden en in Zijn stralende paasheerlijkheid u alles geworden? Dan haalt Hij u uit de meest hopeloze situatie: uw Gods vervreemding, uw verlatenheid, uw eenzaamheid en uw schuld. Dan leveren wij ons uit, veroordeeld in ons hart en buigend onder Zijn richt. Al zou Hij mij doden, ik zou nog op Hem hopen Zalige plaats, wanneer wij onder God buigen en geen kwaad van de Heere kunnen denken. Dan is Zijn liefde ons zeer nabij en vallen wij in de armen van een God, die Zich neerbuigt. Wat kan de Heere diep buigen! Hoe eindig ver liggen wij van Hem af. Maar Hij richt de gebogenen op. Daarmee gaat de Heere door. In dat neerbuigen wordt de gehele Christus verklaard.

Zo worden wij Zijn navolgers en in de oefening en van het leven van het geloof en de hoop gezet. Dat is een bewogen leven. Dan leren wij met Petrus over de golven te wandelen naar Jezus toe en achter Jezus aan! Dan leren wij ook wat het is opnieuw weg te zinken in ongeloof en kleingeloof. O, wanneer de blik van Jezus Christus er niet was, dan zinken wij weg in de afgronden van de dood. Wanneer Hij niet telkens Zijn hand uitstak en zeide: Gij kleingelovige! waarom hebt gij gewankeld? Dat is het wat de psalmist vervult: Wat buigt gij u

neder, o mijn ziel, en wat zijt ge onrustig in mij? Hoop op God! Wat is deze vermaning nodig! Want het geloof en de hoop verkeren doorlopend in een aangevochten positie.

De hoop in de aanvechting

Hoe vaak is er niet de neergebogenheid? Wat staat de levende hoop al niet in de weg? Hoe kan een mens Gods tegenwoordigheid missen? Zeker, het is waar, dat de pinkster bedeling voller en rijker is dan die van het Oude Verbond. Maar dit wil niet zeggen, dat ook nu niet bitter geleden kan worden onder de verberging van Gods aangezicht. Psalm 30 vertelt ons van een wonderlijke redding uit doodsgevaar. Een blijde jubel breekt zich baan. Gij, zo roept de psalmist uit, had mijn berg door Uw goedgunstigheid vast gezet. Maar... toen Gij Uw aangezicht verborg, werd ik verschrikt. Het opmerken van Gods aangezicht is beter dan het leven, maar het verbergen ervan is bitterder dan de dood. En die is bitter!

Is dit waar voor u? Want dan kent ge dit aangezicht, vol van vriendelijkheid en leven. Loopt ge in het donker? Hoop op God! De belofte Gods luidt: Aldaar zal geen nacht zijn! Die eeuwige dag werpt hier in deze opwekking, zijn licht vooruit. Zeg tot uw ziel: Wat buigt gij u neder, o mijn ziel en wat zijt gij onrustig in mij? Hoop op God! Deze levende hoop ziet niet alleen naar de toekomst, maar ook op het heden. Zij vult het nu van de tijd. In de zinloosheid, in de verveling geeft zij het rechte zicht op Gods bedoeling met de tijd. Wat doet gij met uw tijd? Er uit halen wat er in zit onder het motto: Laat ons eten en drinken, want morgen sterven wij? Of weet ge er geen raad mee en hebt ge er elke dag moeite mee de tijd te doden? Of wordt ge door de tijd voortgejaagd, zodat de tijd u in ademnood brengt? Wat bedriegt ge uzelf en wat zijt ge arm.

God alleen weet raad met de tijd en bepaalt haar zin vanuit Zijn grote daden in Christus Jezus. Waar de levende hoop in onze harten gewerkt wordt, wordt deze tijd vol van het heden en de toekomst. Immers deze levende hoop doet de dingen, die niet gezien worden, duidelijker zien dan de huidige ellende in ons en buiten ons. God laat licht vallen over Zijn eigen wegen. Deze wegen kunnen ons licht wel missen, zij verlichten zichzelf! Daarom hebben wij Gods licht nodig op onze duistere wegen. Zo zijn wij in hope zalig. Dat is niet misschien, maar in de toekomst. Nu ten dele, straks volkomen. Daarom is het de aard van de levende hoop in de mast te klimmen om het beloofde land te verkennen. Naarmate het uitzicht klaarder wordt, is de smart over het: nog niet te groter. Dit veroorzaakt de spanning, die doet meezuchten met de gehele schepping naar de openbaring van de kinderen Gods.

Jezus. de hoop op de heerlijkheid Gods. Jezus, de hoop op de heerlijkheid Gods. Gode zij dank, Hij verlost van de schuld der zonde hier en nu. Zover het West verwijderd is van het Oosten, zover heeft Hij, om onze ziel te troosten, van ons de schuld en zonde weggedaan. Maar Hij verlost ons op aarde niet geheel van de macht der zonde. Dat is een kwelling en een smart. Dat geeft een blok aan het been. De zonde is een woekerplant met onuitroeibare wortels, die altijd weer nieuwe loten geeft. Wij zijn vleselijk verkocht onder de zonde. In Christus boven alle machten verheven en schatrijk, maar wij gedragen ons vaak als vagebonden en schooiers, als bastaarden en huurlingen. In Christus schatrijk. Kunt ge er bij komen? Zo niet, dat is door de macht van de zonde, ongelooft en kleingelooft. Zo ja, dan is het door de blijvende almachtige kracht van God.

Wat zijn wij zwak! Wij kunnen niet één ogenblik staande blijven in het dagelijks gevecht met de satan, de wereld en eigen vlees. Wij staan tegenover een verpletterende overmacht. Geeft dit niet een neerbuigen van de ziel? Hoe groot is de moedeloosheid bij de nederlagen.

Hoe vaak zijn wij in de zuigkracht van de machten? Hoe vaak laten wij maar over ons lopen? Hoe maakt de satan en ons boze hart ons wijs, dat er toch niets aan de doen is?

Dan zijn wij slachtoffers en geen schuldigen. Het eerste is een leugen, het tweede is de waarheid. Want wij zijn het van nature eens met de boze. Wij verlenen hem hand- en spandiensten. Wij laten hem toe in de zwakke plekken van onze karakterzonden en geven hem toegang tot de kwetsbare plekken van onze begeerlijkheden. Wij zijn verraders, de deserteurs en de overlopers van ons geestelijk vaderland en van onze Koning. Wij, en niemand anders!

Wie erkent dit? Die voor het Woord Gods valt, één en andermaal, Daarin is God de Heilige Geest. In deze nulpunten ontwaakt de levende hoop, die zegt: En toch, nochtans! Dit gaat gepaard niet met huppelen over de ontstellende werkelijkheid der zonde, maar met de vergeving in het bloed van Christus. Juist dan wordt zo hartelijk gebeden: Wil ons toch staande houden en sterken door de kracht van Uw Heilige Geest. Zo wekt de levende hoop uitzicht midden in de smart over de zondemacht, midden in het lijden onder de gevolgen van de zonde. In de hopeloosheid is er hoop. In de afgronden perspectief, op de puinhopen rijst het gebouw van Gods gunstbewijzen. In deze hoop trekt de Heilige Geest. Zij betreft zich op Jezus, die zit aan de rechterhand Gods. Zo is er een anker der hoop, dat vastligt. Het ligt vast in de trouw en het wel behagen Gods, het ligt vast in de verkiezing der genade, in de verzoening door Christus en in de wederbarende Heilige Geest.

Deze hoop geeft de traan en de lach.

Door deze hoop worden de omstandigheden niet veranderd, maar wij zelf. Ziekten, lijden en zwakten blijven, hoewel de Heere wonderbaarlijke uitkomsten kan geven. De doorn in ons vlees, de zorgen, de strijd veranderen vaak niet, maar wij veranderen door de Heilige Geest. Deze Geest legt de rechte waarden meter aan en laat zien, dat de lichte verdrukking zeer spoedig voorbij gaat en een uitnemend gewicht van de heerlijkheid werkt, die aan onszelf zal geopenbaard worden.

Hier vallen alle vergelijkingen in het niet. Zij vallen allen uit ten voordele van Christus, de hoop op de heerlijkheid Gods. Zo heeft ons leven in de beoefening van deze hoop twee zijden. Naar de ene zijde is ons leven met Christus verborgen in God, naar de andere zijde openbaart het zich als lijden. Dit leven geeft de traan en de lach. Het geeft levens- moed en levenskracht, levenstroost en stervenstroost. Dan blijven in de grootste smarten onze harten in de Heere gerust. Dan vragen wij: Waar is God mijn Maker, die psalmen geeft in de nacht. Hoor de psalmist zingen: 'k Zal zijn lof zelfs in de nacht, zingen daar ik Hem verwacht, En mijn hart, wat mij moog treffen tot de God mijn levens heffen. Wonderlijk is dit leven! In onszelf zijn en blijven wij veroordelenswaardige zondaren, maar in Christus zijn wij meer dan overwinnaars!

Hopen en loven.

Hier ligt dan ook het verband tussen hopen en loven. De hoop begint reeds te loven, wat in de uiteindelijke zin nog komen moet. Hopen en loven gaan hand in hand. Hoop op God, want ik zal Hem nog loven! Hoor Petrus loven: Geloofd zij de God en Vader van de Heere Jezus Christus, die naar Zijn grote barmhartigheid ons heeft wedergeboren tot een levende hoop door de opstanding van Jezus Christus uit de doden.

Ook dit loven is een vrucht van het werk van Jezus Christus. Hij zong de lofzang bij de ingang van Zijn lijden. Toen ging Hij naar... Gethsémané. Hoe heeft Hij dit loven vol gehouden?

Door intens gebed! Door het zuchten in de Geest. Door de volkomen overgave aan de Wil van Zijn Vader. Lijden en loven zijn bij Hem één, zij liggen vlak bij elkander. Hij is de ware Juda, de ware God-lover. Ons loven is op zijn best een nastamelen van Zijn loven. Het behoort tot het gelijkvormig gemaakt worden aan Zijn beeld. Dat is met Hem lijden, sterven, begraven worden, maar het is ook met Hem opstaan, loven en danken. Wat een Borg! Wat een Zaligmaker! Wat een volkomen God.

Die lof betaamt ons. Niet alleen bij bijzondere uitreddingen, maar elke dag. Wij dienen met ons gehele leven Hem dankbaarheid te bewijzen, opdat Hij door ons geprezen worde. Is Hij het niet waard? Komt het Hem niet toe? Het leven is kort. Niemand looft God in het graf. Het is waar, de volkomen lof breekt door buiten de wanden van de tijd. Daarover zegt ons het boek der Openbaring het nodige. Maar God wil hier op aarde reeds geprezen zijn. Het is Zijn bevel:

Looft God, looft Zijn Naam alom,
Looft Hem in Zijn heiligdom;
Looft des HEEREN grote macht.
In de hemel Zijner kracht,
Looft Hem om Zijn mogendheden,
Looft Hem, naar zo menig blijk
Van Zijn heerlijk koninkrijk,
Voor Zijn troon en hier beneden.

Een genadig bevel

Het is Zijn bevel, maar een genadig bevel. Dit bevel is boordevol van beloften en genade. Dit bevel is ten diepste een belofte. Het voornemen om de Heere te loven is uit God. Hij toch zegt: Dit is Mijn volk, kinderen, die niet liegen zullen, zij zullen Mijn lof verkondigen. Let op dit woord: zij zullen. Daarvoor zorgt de Heere. Hij heeft ook in de redding van zondaren en de vernieuwing van de schepping Zichzelf op het oog. Daarom hebben al Gods kinderen Hem in 't oog.

Helaas — hoe vaak verschrompelt die lof. Hoe weinig wordt ze gehoord. Hoe vaak wordt de lofzang in gewisseld voor de klaagzang over ons diep verdorven bestaan. Of, wat nog erger is, dat wij met stomme mond over de aarde gaan, noch lovend, noch klagend. 'Wat zijn en blijven wij diep afhankelijk van de Opperzangmeester, die de hoogten en diepten van Zijn lied door de Heilige Geest in onze harten doet natrillen. Neen, de lof wordt alleen onderhouden in een innig gebed Laat mijn ziel leven, zo zal zij U loven. Hoe vaak klinkt dan niet:

Gun leven aan mijn ziel, dan looft mijn mond
Uw trouwe hulp; stier mij in rechte sporen.

Maar dan verder? Dan ziet ge het hoofd van de psalmist buigen en met tranen zingt hij verder:

Gelijk een schaap heb ik gedwaald in 't rond
Dat, onbedacht, zijn herder heeft verloren;
Ai, zoek Uw knecht, schoon hij Uw wetten schond;
Want hij volhardt naar Uw geboon te horen.

Psalm 119 : 88.

De toonhoogte en de Geest zijn alleen in ons lied. wanneer deze schaamtevolle belijdenis telkens herhaald wordt. Maar Gods lof blijft. Waarom? Omdat Gods goedertierenheid de ganse dag duurt, ja, van eeuwigheid tot eeuwigheid. Daarom is dit woord altijd waar, hetzij wij leven, hetzij wij sterven. Zijn lof zal verkondigd worden.

Een persoonlijk toespitsing

Het is mij een bijzonder voorrecht in onze gemeente Gods lof te mogen verkondigen in Christus door de Heilige Geest. Het is een vervulling van dit woord der belofte, dat één- en andermaal in mijn leven zich ingroef en in de nacht van het leven op de levende God deed hopen. Het is ook een vervulling van dit woord der belofte, dat mij in januari van dit jaar bemoedigde en vertroostte. Mede door dit woord was er de onderwerping en de overgave aan de Wil Gods voor en tijdens de ingreep, die moest worden toegepast. Door dit woord ontstond de verwachting hoe de Heere Zijn Woord aan mij vervullen zou. Want Gods Woord is altijd waar, hetzij in het leven, hetzij in het sterven. Daarom zeg ik met opzet: dit is een vervulling van dit woord, want Gods Woord heeft allerlei verdiepingen, hoogten en uitzichten. Deze levende hoop eindigt niet met de dood. Immers, al had Hij mij gedood, mocht ik nog op Hem hopen.

Het heeft de Heere behaagd mij aan u terug te geven. Daarvoor zij Zijn Naam alleen ootmoedig geprezen. Hij had en heeft mij niet nodig. Wij zijn albedervers, maar God is goed. Ik ben niets en Hij is alles! Hij heeft mij door uw gebeden teruggegeven. Die zijn er geweest in de werking en gemeenschap van de Heilige Geest! Hij gaf die gebeden en Hij verhoorde die gebeden. Zijn Naam zij geprezen! 'k Hoop, dat die gebeden voor elkaar er ook blijven. Wij hebben dat zo nodig. En al zal dan mijn verblijf onder u kort zijn, wij leven niet voor onszelf, maar voor God en Zijn Kerk. Wanneer wij van Hem zijn, zijn wij van Hem voor altijd en eeuwig.

Ons „ik” in de wijde verbanden

Hoop op God, want ik zal Hem nog loven! Dan staat ons ik geschaard onder de velen, die reeds zijn heengegaan, ook van deze en andere plaatsen. Zij hebben de lof Gods soms aarzelend, bevreesd, of in de doorbraak van het, geloof in Christus in de harten, krachtiger op deze aarde bezongen. Zij hebben gezongen soms tot aan de poorten van de dood: Alles wat adem heeft, love de Heere! Met hen verenigd mogen wij God loven. Want het loven gebeurt voor Zijn troon (engelen en godzaligen) en hier beneden (de gemeente op aarde). Dit is de gemeenschap der heiligen, met hen, die ons zijn voorgegaan. Zij kunnen ons in de dieptepunten en de hoogte punten van het leven haast lijfelijik nabij zijn. Zij leerden ons, zij vermaanden ons, zij droegen ons in het gebed. In gemeenschap met Christus is ook de gemeenschap met Zijn volk. Aan sommigen van hen zijn wij soms bijzonder verknocht.

Dan wordt ons ik in het: ik zal Hem nog loven, ingezet in de gemeente Gods van alle tijden en plaatsen. Dat is de mensheid, die God van eeuwigheid voor Zich heeft en die de nieuwe hemel en aarde bevolken zal.

Maar dan krijgt ook de schepping een nieuwe mond. Ja, alles krijgt één mond en één tong om God te loven. Alles wat adem heeft, love de HEERE! Deze God woont op de lofzangen van Israël en is in Zijn goedertierenheid zeer nabij in de menigvuldige verlossingen. Zij zijn de voorboden van de grote verlossing, die aan staande is. Dan gaat het loflied ononderbroken door, reien schepping en herschepping, hemel, zee en aarde, als ook gezaligden en engelen zich aaneen en hebben maar één lied:

Hem, die op de troon zit en het Lam, zij de dankzegging en de eer en de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen,